№ 2. КИЇВ. СІЧЕНЬ 1950 р.

ЦІНА 1 КРБ.

ПЕРЕЦЬ

РІК ВИДАННЯ X

— КУДИ, ПИТАЄТЕ, ТАК ПОСПІШАЮ? В ЗАПОРІЗЬКУ ОБЛАСТЬ СНІГ ЗАТРИМУВАТИ, БО ТАМ З ЦИМ ДІЛОМ ЯВНО НЕ ПОСПІШАЮТЬ.

Мал. О. КОЗЮРЕНКА

ГОЛУБ МИРУ І СТЕРВ'ЯТНИКИ ВІЙНИ

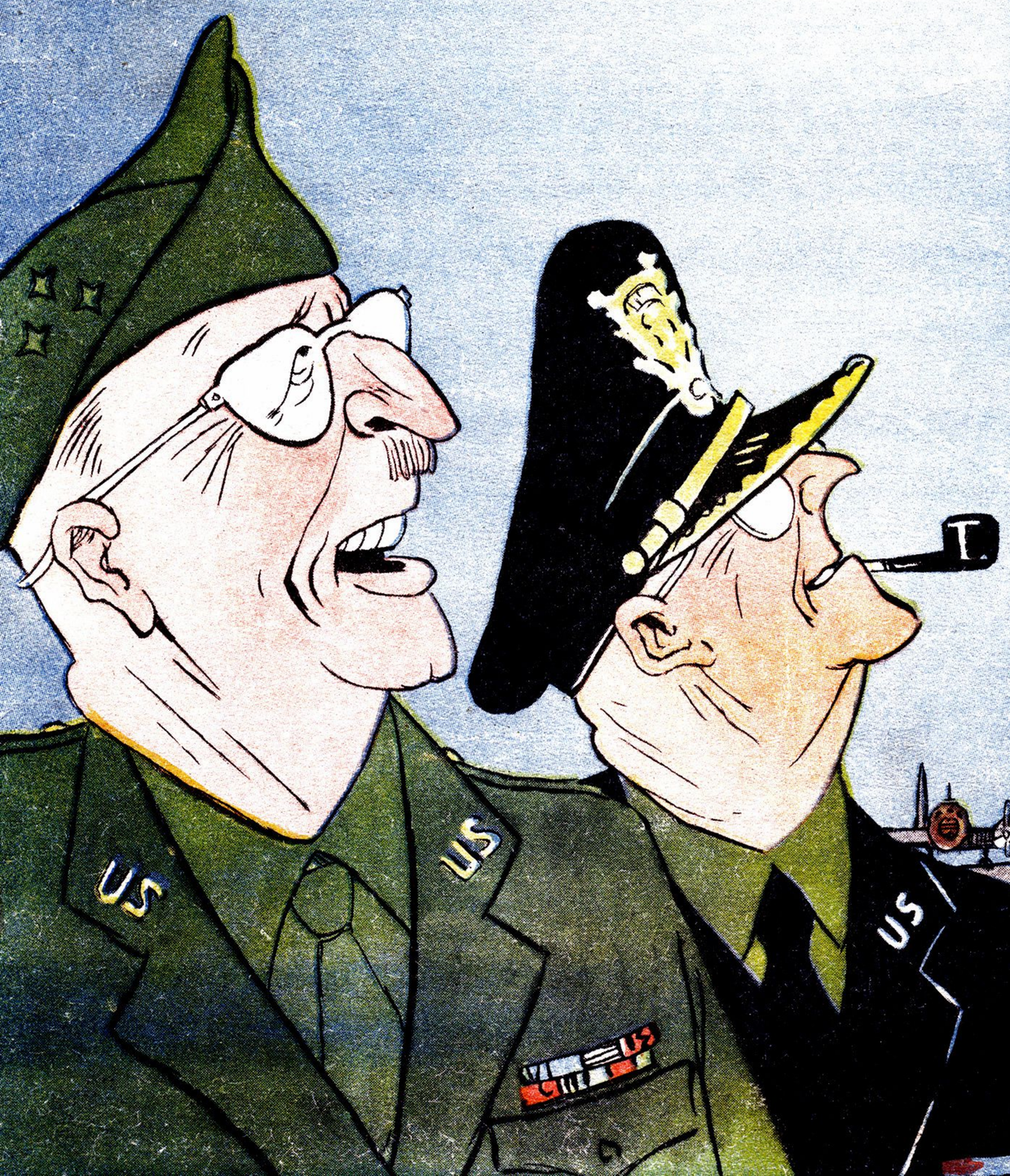

— Не розумію, що хорошого у цій пташці? Навіть звичайної бомби ніде причепити.

З тем, надісланих на конкурс Перця

ТОВАР — ЛИЦЕМ

Мал. К. ЗАРУБИ (По темі М. ВАЙСБОРДА — Харків)

— Несолідно! Таким звітом не похвалишся. Треба щось придумати!

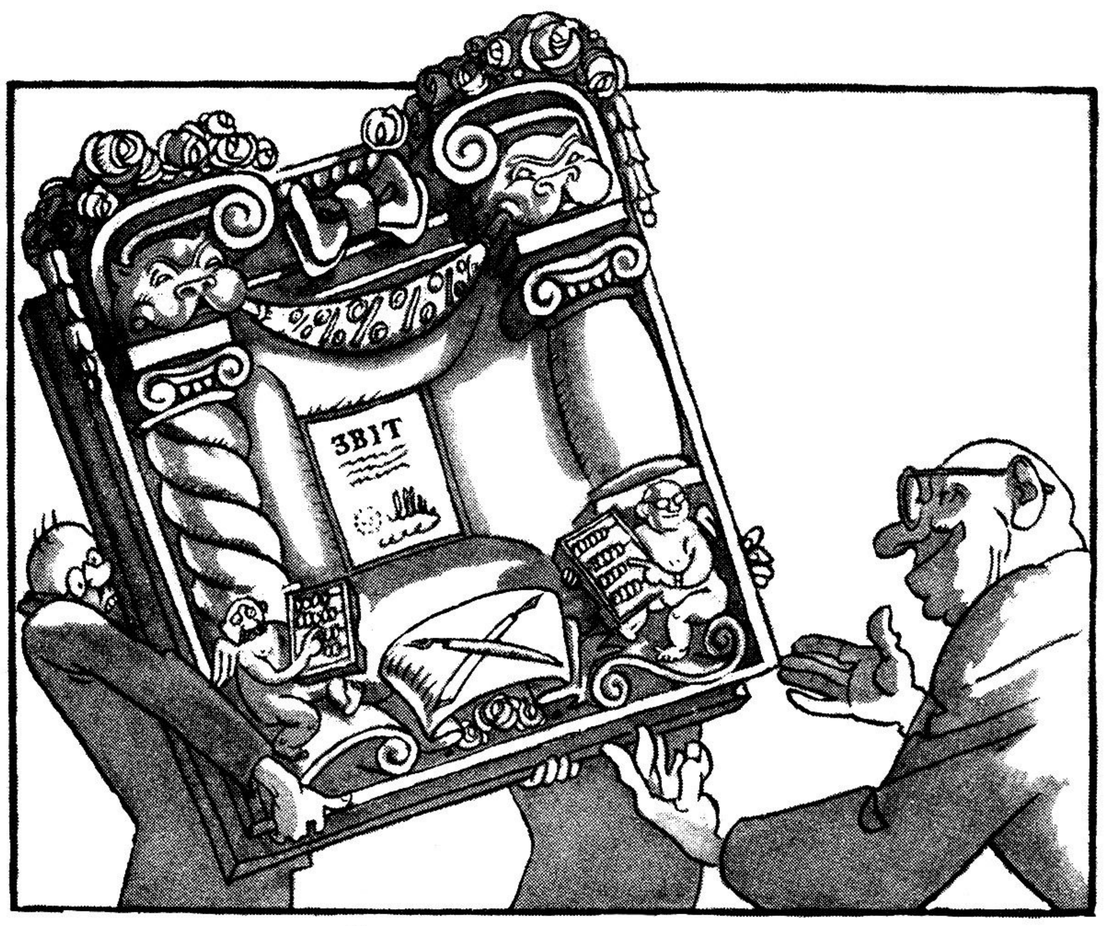

— О, тепер є що показати!

Здоровенькі БУЛИ!

ЛИСТ ОБЛАСНОМУ ПРОКУРОРОВІ ЗАПОРІЗЬКОЇ ОБЛАСТІ СТАРШОМУ РАДНИКУ ЮСТИЦІЇ т. ГРІДІНУ М. А.

Здоровенькі були, шановний Михайле Андрійовичу!

Скажіть, будь ласка, чи доводилося Вам коли-небудь бувати у Приморському районі Вашої області?

Знаєте — це там, де широкі ногайські степи, неозорі степи, батьківщина колишніх войовничих ногайців!

Ідеш тим степом, а тирса по нім хвилями-хвилями-хвилями, як по морю синьому, по морю безкрайньому.

І аж до самого до Азовського моря ті степи, до чудесної Обіточенської коси, біля якої районне тепер місто Ногайськ розляглося.

Бували?

Коли не бували, шановний Михайле Андрійовичу, багато загубили...

Обов'язково побувайте...

Казкове місце!

Намилувавшися з чудесних краєвидів, Ви, Михайле Андрійовичу, обов'язково завітайте до районного центра Приморського району — м. Ногайська. зайдіть до прокурора Плахотника Савелія Олексійовича і обов'язково познайомтесь з ним!

Це людина, в якої ще на всі сто залишився буйний, невдержний і колобродний дух колишніх ногайських диких степовиків!

С. О. Плахотник напевне привітає Вас у новому власному своєму будинку, куди він перевів і свою установу, щоб бути, як кажуть, «і дома, й замужем!»

І Ви, шановний Михайле Андрійовичу, побачите, як С. О. Плахотник любить простір, шир. Степова його натура не може вміститися в якихось там 0,15 га присадибного городу... Куди там?! От голова колгоспу ім. Жданова Портнов і пожалував йому 3 гектари колгоспної землі. Гуляй, не хочу!

А який степовик може жити без коня?! Ви ж знаєте степове прислів'я: «Горе воїнові без коня!» А у східних поемах ще й так кажуть: «Я посадив своє життя і свій вік на бистрого коня!» Директор радгоспу «Вольний» І. С. Гаврилов добре знає степову вдачу свого районного прокурора, і коли в нього (у прокурора) здохла кобила, — І. С. Гаврилов негайно подарував йому радгоспну ворону кобилу-чотирилітку.

С. О. Плахотник, як люб'язний хазяїн, обов'язково почастує Вас запашним молоком з-під чудової корови, яку Савелій Олексійович узяв у райзаготскоті, поставивши на її місце свою стару, ялову «драбину». С. О. Плахотник дуже добра людина — він наділив таким способом коровами і свою секретаршу, і свого конюха, і конюхового сина, і тещу... Він не любить нікчемних корів, він любить хороші корови і запашне молоко, та до того ще, щоб того запашного молока ще й багато було.

А поросята які в Савелія Олексійовича!? Не поросята, а поеми! Такі поросята плодяться тільки в учбовому господарстві Ногайського сільгосптехнікуму та в радгоспі «Вольний». А дешеві! 120 карбованців — дев'ятимісячне порося! Для Савелія Олексійовича та його найближчих дружків.

Побувайте, обов'язково побувайте, шановний Михайле Андрійовичу, у Ногайську. Добре було б туди Вам приїхати прекрасної південно-степової осені, коли трохи вже прив'яла степова тирса (вона тоді ніжна-ніжна!), коли вже птиці починають повертатися у вирій і коли на подвір'я до Савелія Олексійовича везуть і з колгоспів, і з радгоспів безплатно: од директора радгоспу «Вольний» І. С. Гаврилова — 9 гарб лугового сіна, 7 центнерів вівса; з колгоспу «25-тисячник» — 5 гарб полови, з колгоспу ім. Калініна — 6 гарб яшної соломи, з колгоспу імені Леніна — в Ногайську (голова там — чоловік народного судді) — 2 гарби лугового сіна і 7 гарб яшної соломи і т. д., і т. ін. Вже який загребущий тут голова райвиконкому Петров, що всю меблю з райвиконкому перетягнув до себе на квартиру, — так і того переплюнув Савелій Олексійович.

Взагалі, ми гадаємо, дуже була б цікавою Ваша, шановний Михайле Андрійовичу, поїздка у ногайські степи!

Ви б побачили ці степи, і, ми певні, у Вас би з'явилося гаряче й непереборне бажання сплести лассо із відповідних артикулів Карного кодексу, щоб накинути те лассо на діяння райсnного прокурора Плахотника, у якого ще й досі не вгаває буйний, невдержний і колобродний дух колишніх ногайських диких степовиків.

Привіт Вам од щирого серця.

Від Вашого ПЕРЦЯ.

З матеріалів, надісланих на конкурс Перця

П. ГЛАЗОВИЙ

КАРТИНА ПРО МАРТИНА

У селі у нас з'явилась
Поговірочка одна.
Як вона мені приїлась,
Як дошкулила вона!

Привезли в село картину —
Всі питають: — А про що
Та картина?
— Про Мартина!
— Чом це раптом?
Казна-що!

Мов невинна поговірка
І не зла, і не смішна,
Але слухать якось гірко...

Чи моя ж у тім вина,
Що мене, малу дитину,
Покрутивши сяк і так,
Піп назвав колись Мартином,
На язик йому чиряк!

* * *

Ми кіно, звичайно, любим —
Дуже гарна річ воно!
От сиджу я раз у клубі
І дивлюсь собі кіно.

Біля мене, зрозуміло,
Справа — жінка,
зліва — син...
Раптом в залі загриміло:
— Наша «Мрія»!
— Де Мартин?!

Я повірити не смію,
Як це сталось?
Як могла?

По дорозі лине «Мрія»,
Не кобила, а стріла!
Я натягся, як пружина,
Попускаю поводи...

Учепилася дружина
За рукав: — Не упади!

Все змішалось — люди, коні...
Спершу мовив хтось один:
— Кращий конюх у районі...
Люди гримнули: — Мартин!

Наче грім з ясного неба,
Наче груші на вербі:
— Я стою й дивлюсь на себе,
Сам всміхаюся собі:
— Я у залі,
Я — на сцені,
Я на лавці
Й на коні,
І дивлюся
Я — на мене,
Я — вклоняюся мені...

* * *

Справа в тім, що наші коні
Побували навесні
На двох виставках — в районі
І у місті обласнім.

Там мужчина бородатий
Аж набрид тоді мені —
Скрізь крутився з апаратом
На машині й на коні;

Говорив, що хоче «Мрію»
Показати у кіно.
Я, звичайно, розумію,
Як случилося воно...

* * *

Через тиждень потім чутка
Скрізь поширилась така,
Ніби ввечері до будки
До механіка Левка
Підійшла стара Килина,
Привіталася як слід,
— Що привіз, синок?
— Картину
Про Мартина, — той в одвіт.

А Килина: — Вражий сину,
Зубоскалиш без ума...
Про Мартина
Є картина,
А про тебе ще нема!

* * *

Даром сердиться Килина,
Хай жартують — не біда, —
Раз про мене є картина —
Поговірка відпада.

Ілюстрації В. ГРИГОР'ЄВА.

Із Китайського гумору

ЦЗУН — ДОВГИЙ ДЕНЬ

ЦЗУН із Хучжоу був дуже багатий: тисячі в нього лежали сотнями. Та не давала йому спокою зажерливість. Як і всі багачі, Цзун рвався бути ще багатшим. Навіть уві сні він придумував різні способи ще більше розбагатіти. От одного разу приснилося йому, що доба збільшилася на кілька годин, а значить, і робочий день в його наймитів теж збільшився!

А хто скаже, скільки зайвих таелів срібла цієї ночі наснилося Цзунові?

Після цього сну Цзун і вдень і вночі молився небесному владиці, щоб небесний владика послав на його, Цзунові, лани благодать: довгий-предовгий робочий день.

На Цзунових ланах давно вже був двадцятигодинний робочий день. А в роботі Цзун не дозволяв кулі й хвилинки відпочити.

— Працюй! Працюй! Давай! Давай! — гримав він, розмахуючи бамбуковим бучком. — Прийде час — одпочинеш!

Коли селяни дізналися, що Цзун молиться про збільшення робочого дня, — полякалися, а мо' й доб'ється Цзун у бога такої милості? Адже ж боги завжди за багатіїв, — у багатіїв дари багатші.

Якось, у час першої сторожі[1]) до Цзунової хати підійшов подорожній, на вигляд, хешан[2]). Цзун тільки-но вийшов із молільні, як йому сказали, що якийся подорожній, видимо, хешан, хоче його бачити. Провели хешана до хати, посадили, нагодували. Залишилися Цзун і хешан наодинці.

Хешан і каже:

— На небі почули твою молитву. Небесний владика дозволив виконати твою просьбу і збільшити робочий день. Тепер усе залежить од тебе: скільки ти сам пропрацюєш, — такий день і встановить небо на твоїх ланах. Пропрацюєш 23 години — і віднині твої робітники працюватимуть по 23 години на добу! Вирішуй!

Лице в Цзуна почорніло зо страху, але зажерливість перемогла.

— Як-небудь іздолаю, — подумав Цзун, — Адже ж мої кулі роблять по 20 годин щодня — зможу ж я протягти один раз і 24 години... Ім я краще за них, запас сили в мене більший, та й роботу ж для себе виберу легшу. Ну, промучусь один день, так потім у мене ж працюватимуть по 24, а щонайменше по 23 години! І буду я найбагатшим!

На п'яту сторожу[3]) Цзун уже прямував з мотикою на поле. Дійшов до ниви, де росли земляні горіхи, почав копати. Хешан сів поблизу.

Спочатку Цзун працював добре, а коли почав приставати, здумав присісти, але хешан сказав строго:

— Працюй! Працюй! Давай! Прийде час — одпочинеш!

Нічого не вдієш! Довелося Цзунові робити без одпочинку. Сонце ще тільки-но виткнулось, а в Цзуна вже сорочка мокра. Сопе хазяїн, харчить, землю сапає... А довкола народу хмара: не завжди побачиш, як багачі працюють. Хотів був Цзун своїх батраків вилаять: «Чого стовбичите, — марш на роботу!» — та сперло йому роботою горло, — слова не вимовить! Рукою махнув хешанові: «Скільки часу минуло? Вже, мабуть, годин із двадцять?» Хешан показує на тінь — дві години тільки минуло.

У Цзуна вже сили нема, вся вже в землю пішла, на самій тільки жадобі працює. Минула ще година, випала в його з рук мотика і сам упав. Питає: «Скільки?» Мовляв, скільки він пропрацював. А йому на відповідь: «Півдня ще через шість годин настане!»

Знепритомнів Цзун.

Понесли Цзуна додому. Цього дня на його ланах ніхто не працював. А хешан зник.

Багато дехто говорить, що хешана вони взагалі не бачили, а до Цзуна приходив котрийсь із кулі. Спеціально, щоб провчити зажерливого Цзуна.

Можливо. що й так. Не все 'дно.

А все ж після цього в Хучжоу ніхто не звав зажерливого Цзуна інакше, як «Цзун — довгий день».

ФАЛЬШИВЕ ОКО

Одноокий Чжоу, учанський лихвар, мав таку силу складських та службових будівель, що вони розляглися мало не через усе місто на десятки лі[4]). Не було у місті людини багатішої й скупішої від Чжоу. Учанські селяни й кулі не вилазили з боргів в одноокого, і горе було тому, хто запізнювався виплатити проценти: лихвар нікому не давав одстрочки. А проте старий Юй якось зумів дістати в Чжоу відстрочку. От як це трапилось.

Юй прийшов до Чжоу невчасно: лихвар запросив до себе на вино кілька друзів. Чжоу ніяково було при друзях без ніякої причини одмовити старому Юю в його такому скромному проханні — відстрочити платню до осені.

— Гаразд. Юй, хай буде по-твоєму, — сказав лихвар, підсміюючись, — але ти мусиш одгадати загадку: яке в мене око справжнє, а яке скляне.

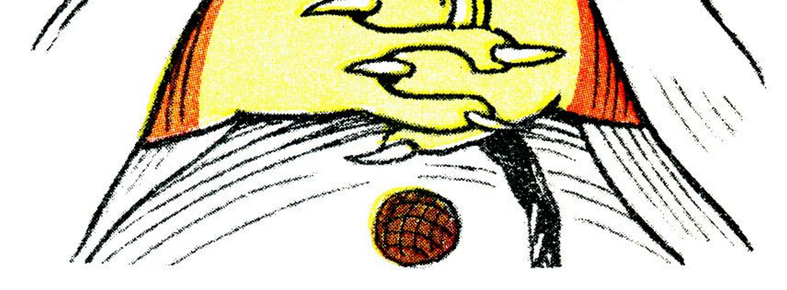

Всі знали, що Чжоу недавно їздив до Пекіна і вставив там собі скляне око. Лихвареві слуги розповідали, що фальшиве око так подібне до справжнього, що й не впізнаєш. І хоча Юй завжди прозивав заочно Чжоу не інакше, як «одноокою черепахою», але він ніколи не поцікавився, якого ока бракує в Чжоу — правого чи лівого.

— Ну, Юй, одгадуй, — сказав Чжоу. — Чого ж ти мовчиш?

Гості одноокого підійшли до старого, кепкуючи:

— Що, Юй, заблудився серед двох очей?

Юй підніс руку і, невважаючи на те, що Чжоу сидів спиною до світла, відразу ж показав на праве око:

— Фальшиве!

Чжоу так здивувався, що й слова не міг промовити. А гості спитали:

— Ми, його друзі, одразу не змогли відгадати. А як ти, простий селянин, одразу вгадав?

— Одно око шановного Чжоу дивилося на мене жалісно, — сказав Юй. — Одразу стало ясно, що воно фальшиве.

Гості засміялись. Чжоу теж, хоч і над силу. всміхнувся. А слово своє лихвареві з'їсти[5]) було незручно. Так Юй дістав одстрочку.

Відтоді в Учані говорять: коли око багача дивиться на бідного жалісно, — значить, око те скляне.

Переклав Остап ВИШНЯ.

---

1) 9 год. вечора.
2) Хешан — чернець з буддійського монастиря. Хешани, за переказами, творили чудеса.
3) Біля 5-ої год. ранку.
4) Лі — трохи більше за півкілометра.
5) З'їсти своє слово — не виконати слова.

ПЕРЕДЧАСНА РАДІСТЬ

Житомирська міська дитяча бібліотека довгий час не працює через те, що її з одного приміщення виселили, а другого не дають.

(З листа до редакції).

Мал. В. ГРИГОР'ЄВА

— Дивись, пересувна бібліотека прибула!
— Таке вигадав! Просто бібліотеку виселяють.

ДАЙТЕ КНИГУ СКАРГ!..

«У ПРИСУТНОСТІ ЗАМОВЦЯ»

Якби знаття, де впадеш, то й соломки б підіслав. Отак і з інженером Рибчинським. Їхав з Дніпропетровська до Києва без пригод, а в Києві, на Подолі, побачив красиву вивіску «Ательє ремонту взуття». Дай, думає, зайду, підіб'ю набойки. Ну, й зайшов. А там, «у присутності замовця», їх підбили так, що довелося попросити книгу скарг. Приймальниця Воробйова книги не дає: «Багато вас тут ходить!..» Покликав тоді інженер старшину міліції т. Коробача і, вже з його допомогою, здобув ту книгу та описав свою пригоду. А техкерівник Векштейн, якого при цьому навіть і близько не було, настрочив відповідь від імені адміністрації: «За заявою робітників цеху, скаржник був у нетверезому стані...».

Розібравшись (з солідним запізненням), хто тут був п'яний і хто тверезий, правління артілі «Ремвзуття» замінило техкерівника Векштейна і приймальницю Воробйову іншими, але порядки в ательє на Нижньому Валу, № 21 не змінилися. Про погану якість ремонту пишуть в книзі скарг підполковник Петренко та Л. Марголін. Замість приймальниці Воробйової, з клієнтури ательє тепер знущається приймальник Гольдич: ховає книгу скарг, глузує, насміхається. Скаржникам тт. Петренку і Марголіну пощастило. Їх ще не назвали п'яними, бо, крім нас, ніхто з адміністрації навіть не читав їхніх скарг...

СПОЖИВАЧ ПОПИСУЄ, А ДИРЕКТОР НЕ ПОЧИТУЄ

Поряд з 2-м трестом їдальень м. Києва, на Червоноармійській вулиці, міститься одна з його «точок» — чайна № 264, на чолі з директором Шулькіною. Про неї кажуть:

«Відколи Шулькіна стала нашим директором, найбільший попит відвідувачі пред'являють на книгу скарг». «Книга скарг — «чергова страва» нашої чайної».

Свідчимо: книга скарг чайної № 264 і справді побила всі рекорди. Протягом лише одного місяця відвідувачі записали туди 26 скарг. Всі вони залишилися без відповіді. Тут навіть не можна сказати, що споживач попису є, а директор почитує. Шулькіній ніколи. Вона просто з ніг збилася, обдурюючи, обкрадаючи і годуючи споживачів недоброякісними стравами.

Це одна «точка» — під боком у тресту. А ось друга — далеко на Сталінці.

Продавщиця буфету № 701 Задорожня на кожні 500 грамів пива недоливає 100 грамів, на кожні 100 грамів горілки недоливає 10 грамів, на кожні 100 грамів ковбаси недоважує 10 грамів.

Знає про бурхливу діяльність Шулькіної й Задорожньої директор 2-го тресту їдалень Микола Павлович Логвиненко? Знає! «В курсі дєла!..» Він уже вимушений був раз Шулькіній догану з попередженням записати.

Але ви не знаєте Миколи Павловича! Хіба він дозволить собі псувати настрій своїм «перевіреним кадрам»? Ніколи в світі!.. Він, як ті криловські судді, кожного разу викидає щуку в ріку... Хай собі розважаються Шулькіна й Задорожня в своїх «точках» за рахунок споживача.

От який Микола Павлович Логвиненко! Недарма кажуть, що 2-й трест їдалень під його керівництвом вийшов у Києві на перше місце по невиконанню плану товарообороту й по порушенню правил радянської торгівлі!..

Ні, недарма!

ШЕСТЕРО СТУДЕНТІВ ШУКАЮТЬ ПІДРУЧНИКА

Шестеро студентів Київського медичного інституту — Ольга Каменецька, Любов Каплун, Людмила Гольдич, Олександра Хлєбникова, Зоя Халабуда та Олекса Євсєєв — дізналися 27 грудня, що в крамниці «Медична книга» є 250 примірників підручника професорів Гельдштейна і Зеленіна «Частная патология и терапия внутренних болезней».

— Ах, який жаль! — зустрів студентів директор крамниці Сойферман. — Продали! Нічим допомогти вам не можу.

— Ні, можете... Знайдіть у «підсобці» підручник, або дайте нам книгу скарг.

— Теж не можу. Ця книга до нас ще не поступала.

Пішли студенти скаржитись: спочатку до Облкнигокультторгу, далі знов до крамниці — думали вплинути на совість директора. Потім пішли ще кудись і... повернулися з торговельним інспектором. Спільними зусиллями знайшли у «підсобці» 73 примірники «Частной патологии». Однієї лише книги не знайшли вони в крамниці — книги скарг.

Закрутився директор Сойферман. І почав спішно викручуватися — пекти різні довідки і пояснювальні записки: — Про те, що крамниця «Медична книга» існує з 5 листопада 1949 р. і книги скарг не мала і не має... Про те, що 50 примірників «Частной патологии» треба було передати Київському стоматологічному інституту, а 25 примірників послати на периферію. І, нарешті, коли стало відомо, що стоматологічному інституту постачає книжкова крамниця № 8, а не «Медична книга», Сойферман моментально ж спік пояснювальну записку. Повідомляю, мовляв, що всі відкладені підручники... продані студентам медінституту...

«ПОДУМАЄШ, АРИСТОКРАТИ!..»

Громадянка Суліна хотіла зустріти 1949 рік у новому зимовому пальті. Її підтримав начальник пошивочного цеху майстерні індпошиву Залізничного райпромкомбінату т. Сандлер.

— Приходьте 30 грудня, — сказав він Суліній. — Будемо раді вітати вас з новим пальтом і з Новим, 1949 роком.

Точно 30 грудня 1948 р. т. Суліна одягла нове пальто, підійшла до дзеркала і... мало не знепритомніла. Рукави були зовсім іншого відтінку, ніж пальто.

— Вибачте, — звернулася вона до закройщика Котляревського, — але я не збираюся на новорічний бал-маскарад... Мені ця модель не підходить.

— Ах, вас турбують рукави? — сказав закройщик... — Якщо по щирості, то вони мені теж ріжуть очі. Скидайте пальто, а ми разраз — і все буде в порядку...

1949 рік Суліна зустріла в старому пальті. Зиму, весну, літо й осінь вона вбила на скарги. Але ні Сандлер, ні Котляревський тих скарг не читали, не чули, не бачили, не помічали, не розуміли.

Нарешті, 13 грудня 1949 р. брак підтвердила експертиза.

— А я авторитетно пропоную, вам, — сказав начальник відділу техконтролю т. Котиков Сандлеру й Котляревському, — не підписувати акту експертизи. Подумаєш, аристократи! Їм відтінок не подобається!

Ви помиляєтесь, шановний Котиков! Нам не тільки відтінок не подобається. Нам і ви не подобаєтесь! І те, що ви начальник відділу техконтролю, — нам теж не подобається. І заявляємо ми про це теж авторитетно!

* * *

— Коли, нарешті, зникнуть книги скарг? — спитав нас директор одного магазину.

— А тоді, — відповів за нас покупець, — коли ви усвідомите, що не споживач для вас, а ви для споживача... Коли ви і такі, як ви, своєю обурливою байдужістю до наших потреб перестанете псувати настрій людям... Коли ви і такі, як ви... А втім, дайте краще вашу книгу скарг!..

Ол. ГРОМОВ

Мал. БЕ-ША

— У Китай летите, сер?
— Я звідти вже вилетів...

ВИСТАВКА ширпотреба

РУКАВИ І ГОЛОВИ

Сьогодні на нашій виставці експонуються виключно товари для дітей. Ось платтячка для малят дошкільного віку виробництва Дніпропетровської фабрики масового пошиву. (Директор цього підприємства т. Петров вже знайомий читачам ПЕРЦЯ по славнозвісних гумових плащах з довгими полами і коротенькими рукавами.)

Хороші платтячка — і кольором, і фасоном. Одна тільки дрібниця заважає користуватися ними: крізь комір плаття не може пролізти голівка навіть двомісячної дитини.

Цей дефект фабрика з лихвою покриває в одязі для школярів. В ньому коміри зроблено так, що через них вільно проходить не тільки голова, але й плечі дитини. Комір плаття поставлений несиметрично, рукави різної довжини.

З цього ясно видно, що дитячий одяг на фабриці шиють, як говориться, «спустя рукава».

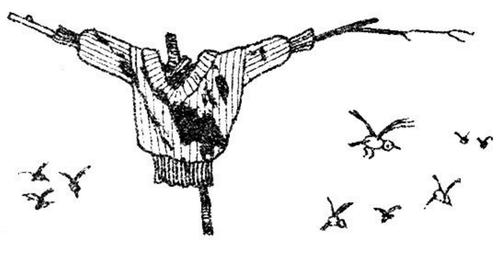

ДІСТАНЕТЬСЯ И ПЕРЕДАМ

«Дам лиха закаблукамі» — насвистує директор Одеської взуттєвої фабрики І. М. Шевчук, приймаючи чергове замовлення на черевики для дітей. Чого-чого, а вже отого лиха у дитячому взутті — хоч відбавляй! Закаблуки збиті з дрібненьких шматків шкіри і швидко розпадаються.

На союзки для дитячих черевиків вживається надто тонка й погано пофарбована шкіра. Можна не сумніватися, що за кілька днів носіння такого взуття «дістанеться й передам».

Запевняємо вас, дорогі хлоп'ята і дівчатка: дістанеться не тільки передам, але й бракоробам. Кріпко дістанеться!

Перчиця...

ОТ ТАК ШТУКА

ДОПОМАГАТИ — так допомагати! — вирішили недавно працівники Чорнобаївського (Полтавщина) райвідділу сільського господарства. Колгосп ім. Чапаєва негайно відчув цю дійову допомогу. 10 грудня 1949 р. правління одержало повідомлення:

«Голові колгоспу ім. Чапаєва села Новоселиця.

Для ремонту полезахисних лісових смуг у Вашому колгоспі Вам заряджено посадкового матеріалу акації жовтої у кількості 1 штуки... Негайно виберіть та проведіть посадку.

Зав. відділом с/г ПАСІЧНИК.
Ст. агролісомеліоратор ЛУШНИК».

— От так штука! — сказали колгоспники.

Чи провів посадку колгосп — невідомо. А що вже Пасічник з Лушником, то посадку вони зробили ідеальну. Так сісти в калюжу не кожному вдається!

ХТО КОМУ СВАТ?

МИНУЛИ вже ті часи, коли матері лякали неслухняних малят зловісною фразою: «Цить, а то дідові віддам!» Тепер вони мають радикальніший спосіб утихомирювати своїх непослухів. «Цить! — каже мати, — бо куплю тобі дитячий шоколад Львівської кондитерської фабрики ім. Кірова. Тоді знатимеш!..» І справді, глянувши на обгортку «дитячого шоколаду», в дитини полізе вгору волосся. На шоколадній обгортці на тлі первозданного хаосу намальовано голу потвору, яку гризе молодик. Над цією міжпланетною пригодою вірші:

Чорт з неба місяць вкрав.
І під паху собі сховав.
Сміється злісно з висоти:
— Це за Солоху вам, свати.

А жаль! Краще б уже чорт украв автора цього заримованого безглуздя разом із тими, хто намалював і випустив у світ таку обгортку «дитячого шоколаду».

Ми б тільки подякували за це.

«ПОЧАЛИ ВТРАЧАТИ ГОЛОВИ...»

«КЕРУЮЧОМУ ДЕРАЖНЯНСЬКОЮ КОНТОРОЮ
«УКРТОРГПЛОДООВОЧ» т. Бурштейну

ПОВТОРЮЮ, що Ви і Ваш ст. бухгалтер почали втрачати голови. Доказ: Вам замовлено 10 діжок капусти з яблуками для облас. керівн. працівників. Це було дуже давно і вже час, щоб вони її їли. Незважаючи на це, автомашина, надіслана мною за яблуками, повернулася порожня. Чому не передали капусти? Тому, що втратили голови.

Вдруге надсилаю машину і пропоную завантажити капустою для начальства. Пам'ятайте якість!

Крім того, надішліть для т. Федченка одну невелику діжку огірків, одну — яблук квашених, одну — капусти.

Окремо невелику діжечку к/г 50 корнішону одбірного для мене.

Також 6 ящиків одбірних яблук.

Все це запишіть на Проск. к-ру. **КОСТИШИН».**

Ця записка потребує деякого пояснення: Костишин — керує Кам'янець-Подільською обласною конторою Укрторгплодоовочтресту.

Як керує товариш Костишин — ясно і без пояснень.

РІДКІСНЕ ЯВИЩЕ

Мал. В. ГЛИВЕНКА

В гуртожитку заводу шлакоблоків (Київ) холодно і неохайно. Голова завкому т. Солодкий — рідкий гість в цьому гуртожитку.

(З листа до редакції).

— Чого хлопці зібралися?

— Дивляться на рідкісне явище: голова завкому в гуртожитку появився.

З матеріалів, надісланих на конкурс Перця

Дмитро БІЛОУС

В змаганні

Хвилювання резонну причину
Не сховає ремонтник від нас:
Покохав трактористку-дівчину
Емтеесець Дубко Опанас.

Часом просить руки він: —
Ой, Клаво! —
Як зустрінуться в полі самі,
А вона посміхнеться лукаво:
— Та рука ж зайнята на кермі!

І хоч серце юнацьке бунтує,
Та надія його окриля...
Трактори Опанас ремонтує,
Клава трактором оре поля.

Стрівши хлопця якось на світанні,
Клава жартами знову дійма:
— Ось якщо переможеш в змаганні... —
І чомусь зашарілась сама.

В хлопця ж пал бойовий, робітничий.
— Ну й завзята ж бо, дівчино, ти!
Що ж, такий у ремонтника звичай —
Тракториста не міг підвести.

Та ж підвладне усе для людини,
Якщо в неї діла бойові, —
Вдвоє вробиш — і зробиш з години
Не одну вже годину, а дві.

Вдвоє швидше він виконав зварку
І — готовий сталевий наш кінь.
Гарантійну дає йому марку —
Хай іде в степову далечінь!

Наче танк в час далеких походів,
Клава трактор степами веде.
І нікого цей кінь не підводив.
І ніколи вже не підведе!

Тільки скинувши поглядом мрійним,
Усміхнеться вона мимохіть:
Бо на паспорті на гарантійнім
Її милого ім'я стоїть.

КАЗКАР-САМОУК

У наш час бурхливого розвитку науки і техніки навіть така стара галузь людської творчості, як казкарство, зазнає рішучих змін. Справжній переворот у процесі казкотворіння зробив т. Білецький, який працює в Міністерстві сільського господарства України начальником Управління ремонту і ремонтних підприємств.

По-перше, він цілком механізував виробництво казок. По-друге, сміливо осучаснив тематику, а природне обдарування допомогло йому піднести свою діяльність над хмари поетичної фантазії.

Ми не перебільшуємо. Проілюструємо це твердження одним прикладом.

Чи знаєте ви, скажімо, казку про білого бичка? Мабуть, знаєте. Послухайте, як оповідає її Білецький.

Він викликає друкарку. З стосом паперу. З лентами. З копірками. Це — раз. По-друге, він відразу відкидає навіть згадку про бичка. Ніяких бичків! В розпорядженні управління є досконаліші і потужніші двигуни. І Білецький починає свою механізовану казку:

— В якомусь управлінні № 128—609. Серпень 1948 року. Директору Дубровицької МТС, Ровенської області. Вашій МТС занаряджено з Первомайського заводу, Одеської області, газогенераторний двигун з електрогенератором на 40 кінських сил.

Оце бичок!

Та не швидко казка мовиться, ой, не швидко. Минають дні, минають ночі. А коли минають дні, то цілком природно, що минають і тижні, і місяці.

З МТС питають:

— Де ж той двигун?

І Білецький відповідає:

— №... Жовтень 1948... Директору... Заводові дано розпорядження прискорити відвантаження двигуна.

І знову минають дні...

З МТС пишуть листа безпосередньо на завод. Але там не розуміють казок. Там просто відповідають:

— Дарма присікались. Нічого ми не затримуємо з тієї простої причини, що ніякого розпорядження про відвантаження двигуна для вас не одержували. Знати вас не знаємо.

І знову минають...

З міністерства в Дубровицю надходить новий лист-казка:

— Турківській МТС, Дрогобицької області, дано розпорядження передати вам газогенераторну установку.

А з Турки у Дубровицю написали:

— Ніякої такої ми вам не передамо. Дзуськи! Самі одержали наказ з міністерства встановити таку в себе в МТС.

Минають...

Невтомний Білецький складає новий розділ своєї механізованої казки:

— № 12/3 — 901. 6 серпня 1949 року. Директору Дубровицької МТС. Для вашої МТС занаряджено з відвантаженням у четвертому кварталі 1949 року з Липецького заводу комплексну силову установку...

Все минає... Минув і четвертий квартал. Дубровичани пишуть листа в Липецьк. Одержують відповідь:

— Повідомляємо — рознарядки на відвантаження вашій МТС дизельної електростанції завод не має.

Минають...

Ознайомившись з творчим методом Білецького, ми наважуємось наперед передбачити хід подій.

Одержить шановний т. Білецький наш журнал, прочитає, викличе друкарку і почне:

— №... Рік 1950... Редакції журналу «Перець». У відповідь на ваш фейлетон повідомляю: двигун вам занаряджено. Про одержання повідомте.

«Перець» двигуна, звичайно, не одержить, А от Дубровицька МТС, можливо, через недогляд тов. Білецького дістане те, чого вона чекає третій рік.

В разі неодержання ми обов'язково повідомимо.

Олекса РАДА

З малюнків, надісланих на конкурс Перця

Часті державні перевороти в Сірії є наслідком упертої боротьби між американськими й англійськими бізнесменами за нафту на Близькому Сході.

Мал. А. АРУТЮНЯНА. (Київ).

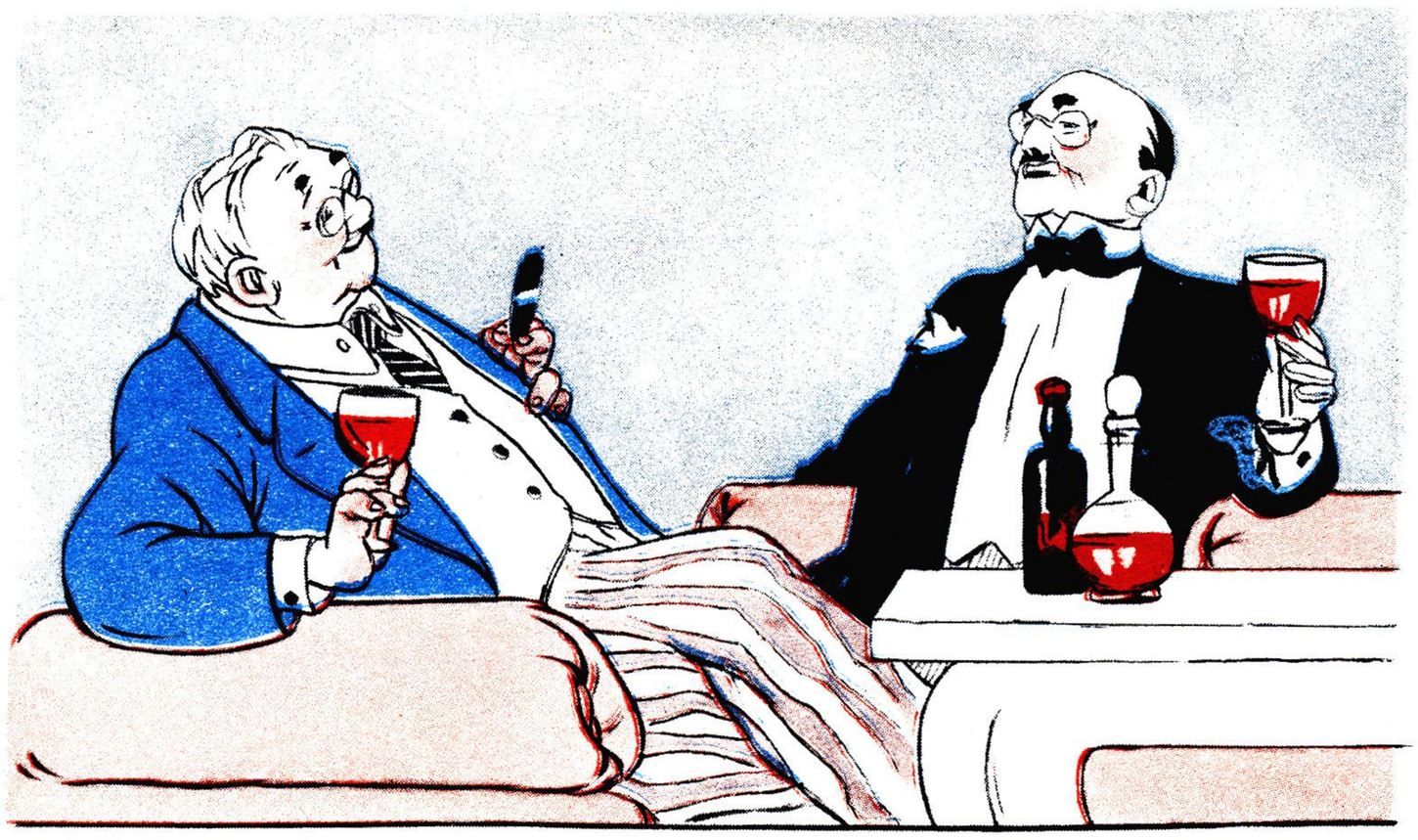

— Чим пахнуть останні події в Сірії?
— Ясно чим — нафтою!

ДОРОГИЙ ПЕРЧЕ!

Трагічна пригода трапилася якось у нашому колгоспі: за одну ніч не стало на птахофермі 115 курей.

В акті, складеному комісією, яку очолив голова колгоспу Шамрай, записано, що курей за одну ніч передушив і заніс у нору тхір. Не записано тільки в цьому акті, що апетит у тхора розгорівся як раз саме тоді, коли голова колгоспу утнув такий бенкет, що аж столи тріщали від курячого холодцю, курячих печінок, курей варених і курей смажених.

Дивно, що зажерливого тхора, який завівся у колгоспі, ніяк не помічає районний прокурор. Невже він захворів на курячу сліпоту?

І. ВАСИЛЕНКО.

Колгосп ім. Калініна,
Андріївського району,
Сталінської області.

ТОВАРИШУ ПЕРЕЦЬ!

На відміну від деяких голів колгоспів, які рідко відвідують клуби, голова колгоспу ім. К. Лібкнехта Григорій Микитенко заходить у клуб майже щодня. Оце зайде, сяде на сцені, подивиться в зал і починає:

— Орлик, не брикай! Не брикай, кажу, бо запряжу. А ти, Лиска, чого не поправляєшся? Мало вівса дають?

Не подумай, Перче, що Микитенко збирається ставити виставу і вчить роль. Ні, він уже давно поставив у клубі... лошат.

Члени правління колгоспу хотіли було поставити питання про звільнення приміщення клубу, але Микитенко відповів їм:

— Як голова зробив, так і буде. І не морочте мені голови!

У Микитенка знайшлися послідовники. Тепер п'ять клубів у районі зайнято для господарських потреб.

Залишилось сказати, що саме в клубі колгоспу ім. К. Лібкнехта, восени відбувався

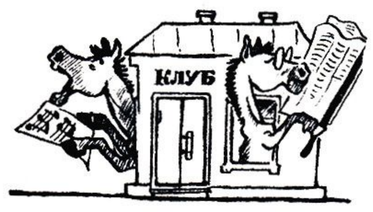

районний зліт передовиків сільського господарства. На зльоті голова виконкому райради т. Коваленко гаряче доводив присутнім, що треба розгорнути в районі масову культурно-освітню роботу.

І. МАРТИНЕНКО,
Софіївський район,
Дніпропетровської області.

ШАНОВНИЙ ПЕРЧЕ!

Міністерство місцевої промисловості має в Станіславській і Чернівецькій областях свої лісозаготівельні дільниці. Плануючи нашому Н.-Воронцовському райпромкомбінату будівництво черепичного цеху, міністерство занарядило три вагони лісоматеріалу — один із Чернівецької лісозаготівельної дільниці і два — із Станіславської.

Кілька разів ми вже переказували гроші цим дільницям, але кожного разу одержуємо назад гроші, а не лісоматеріал.

Міністерство телеграфує, щоб нам негайно відвантажили лісоматеріал, але — як об стіну горохом...

Невже, Перче, люди ці, справді, живуть як у лісі, і державна дисципліна для них не існує?!

В. ШПОНЬКО,
директор райпромкомбінату.
Херсонська область.

ДРУЖЕ ПЕРЧЕ!

Запрошуємо тебе відвідати хатній каток. Цю останню новинку зимового спортивного сезону відкрито в коридорі робітничого гуртожитку Київського авторемонтного заводу. Залито каток з допомогою парового опалення (при температурі нижче нуля труби опалення лопаються, вода розливається по коридору, замерзає і — каток готовий).

Парове опалення замерзло від холодного ставлення до своїх обов'язків коменданта гуртожитку т. Машка.

Передай, будь ласка, наше запрошення й директорові заводу т. Чикалову та голові завкому т. Карпцю. Нічого, що в них немає коньків. Ми їм свої дамо. Хай тільки прийдуть!

Молоді робітники: Н. ВАСИЛЕНКО, В. ДЕРЕВ'ЯНКО, Ф. ДУБОВИК, Н. МУДРИЙ, А. ДІРОЧКА, М. МАЛИК, В. ШЕВЧЕНКО.

●

ПЕРЕЦЬ ДОПОМІГ

У № 17 за 1949 р. в розділі «Чудеса в решеті» ПЕРЕЦЬ умістив уривок безграмотного листа директора Макіївської школи Є. М. Українцевої.

Наказом завідувача Сталінського обласного відділу наросвіти **Українцеву з посади директора школи звільнено,** як таку, що не відповідає своєму призначенню.

З НАШОГО ФОТОАЛЬБОМА

БУЛО ЛІТО, БУЛО ЛІТО, ТА Й СТАЛА ЗИМА...

Цю, першу в новому, 1950 році, сторінку нашого фотоальбома Перець присвячує Костянтину Яковичу Бочарову й очолюваному ним Київському міському відділу у справах культосвітроботи.

На нашому фото — газетна вітрина. Це одна з 13 газетних вітрин, встановлених у саду проти університету. Як бачите, Костянтине Яковичу, газети на вітрині немає. Тільки привіт вам од невідомого читача. Але привіт газети замінити не може. Востаннє кияни бачили у вітринах газети десь аж наприкінці літа. Але, як співається, було літо, було літо, та й стала зима...

Опустіли газетні вітрини. І не тільки проти університету, а й на Хрещатику біля поштамту, й у Першотравневому саду, і на Подолі в сквері проти райвиконкому. А от вулиці й сади столиці не опустіли. Й бажання почитати свіжу газету в людей теж не зникло. Хоч і зима.

Так чим же тоді пояснити «зимові канікули» газетних вітрин? Невже тільки тим, що ви і ваш апарат боїтеся морозів і взимку не буваєте в садах, на вулицях і майданах столиці?

Редактор Ф. МАКІВЧУК. РЕДАКЦІЙНА КОЛЕГІЯ: Остап ВИШНЯ, О. КОЗЮРЕНКО, О. МИХАЛЕВИЧ, С. ОЛІЙНИК.

Видавництво ЦК КП(б)У «Радянська Україна». Адреса редакції: Київ, Коцюбинського, 7 тел. 5-30-31, 4-65-56 дод. 53, 71. Передплатна ціна 2 крб. на місяць.

Журнал «Перець» № 2 (181) (на украинском языке). Підписано до друку 8. II. 1950 р. Формат 70×105 см. 1 друк. арк.

БФ 00374. Друкарня видавництва «Радянська Україна». Київ, Прозорівська, 59. Зам. 189. Тираж 50.000 прим.

ПЕРЕСУВНИЙ ГОЛОВА

В деяких районах Вінницької області існує порочна практика, коли голів колгоспів, які провалилися в одному місці, перекидають в інше.

(З листа до редакції)

Мал. С. САМУМА. Текст Ст. ОЛІЙНИКА

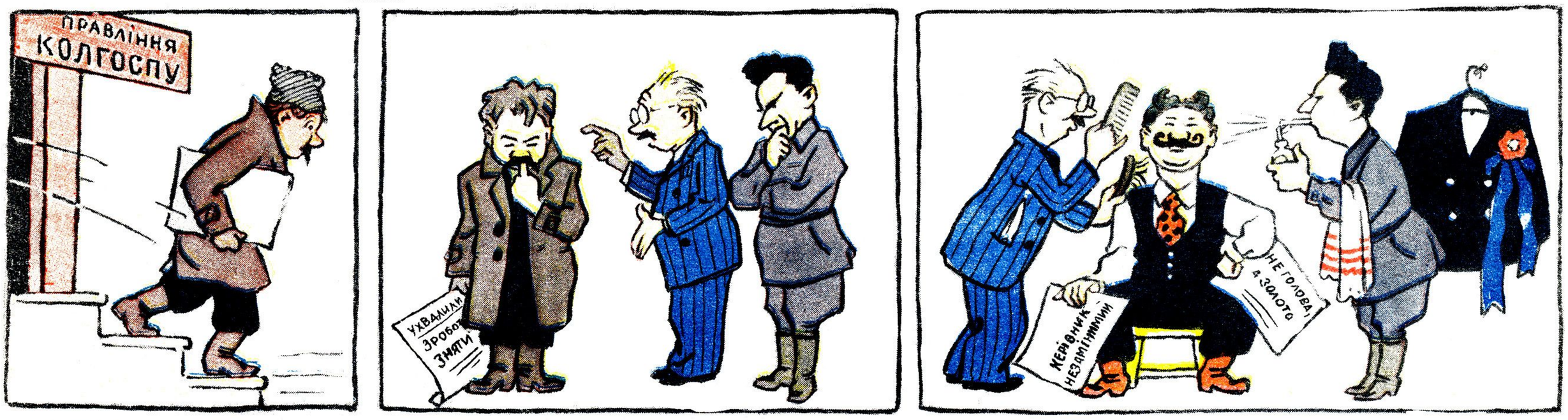

Випийлітренка Данила,
Як нездатного для діла,
Людні збори у неділю
З тріском вигнали з артілі.

У районі пожурили
Випийлітренка Данила
І, закінчивши журити,
Заходились... чепурити.

Причесали по фасону
Добрі дяді із району.
Й після оних «реставрацій» —

Дали п'ять рекомендацій,
Що, мовляв, він... «не простий,
Голова він золотий!»

І везуть крізь замети́ль
Випийлітренка в артіль

У другу, що за горою,
Щоб засватать головою!

Привезли свати з району
У колгосп оцю персону.

Але як не вихваляли,
Як не пнулись, — прогадали!
«Жениху» (який конфуз!) —
Піднесла артіль... гарбуз!

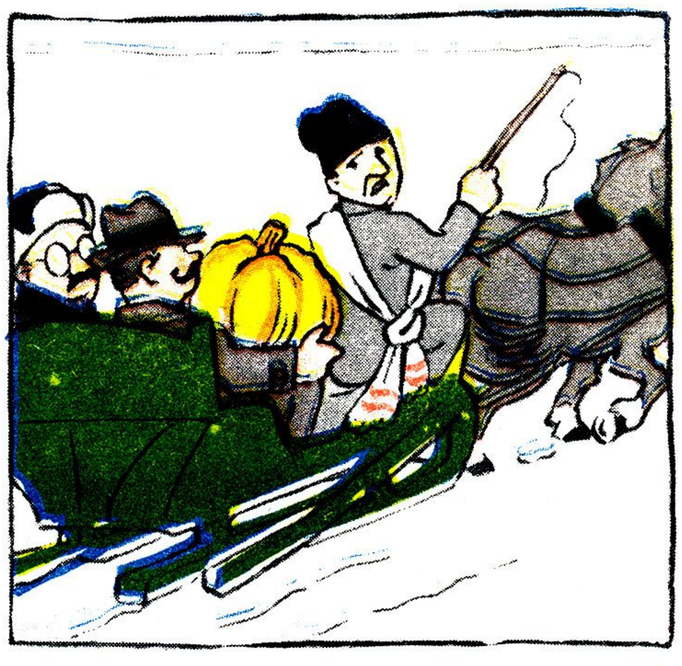

— Запрягай скоріше коні! —
Крик зняли свати районні.
І помчали, що є сили,

Випийлітренка Данила
Через гори, через степ —
В ту артіль, що звати «Серп».

У «Серпі» свати Данила
Ще завзятіше хвалили.
Їм одрізали: — А дудки!!!
Гарбуза всучили й тутки!..

Мчать в «Ударник» — знов конфуз!
Знов чіпляють їм гарбуз!
Спересердя — далі в путь.
Щоб Данила десь... приткнуть.

Крізь поля від снігу білі
Мчать свати в нові артілі,
Щоб знайти таку громаду,
Що Данилу дасть посаду!

...Вам ми радим від душі:
Прослідіть, товариші,
Щоб в артіль до вас, бува,
Не приперсь цей голова.

Може статися якраз —
Привезуть його й до вас.
Лиш гукнуть свати: — Хто «за»!?
Ви й підносьте... гарбуза!